

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: B.A., státní příslušnost Pákistán, t.č. ZZC Drahonice, 441 01 Podbořany,
*zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., eur, advokátem, se sídlem Karolinská 654/2,
180 00 Praha 8, proti žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie
Plzeňského kraje, IČ 75151529, Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí
žalované ze dne 22. 4. 2016, č.j. KRPP-64414-16/ČJ-2016-030022,*

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem předání do Maďarské nebo Bulharské republiky. Doba zajištění podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

V podané žalobě žalobce namítal, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila čl. 28 odst. 2 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení EU č. 604/2013 Sb.“). Podle názoru žalobce při rozhodování o zajištění žalovaná nesprávně posoudila otázku, zda existuje reálný předpoklad, že k předání žalobce do jiného členského státu EU ve stanovené lhůtě skutečně dojde. Žalobce uvedl, že povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU je nezbytnou náležitostí každého rozhodnutí o zajištění, ke kterému došlo na základě čl. 28 Dublinského nařízení, resp. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce si byl v této souvislosti vědom skutečnosti, že na rozdíl od čl. 15 odst. 4 tzv. Návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008) Dublinské nařízení výslovně neuvádí požadavek reálného předpokladu pro navrácení či přemístění jako nutnou podmínku zákonnosti zajištění. Nicméně, podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení mohou členské státy „zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu“. Přemístění cizince do jiného členského státu EU tak představuje jediný účel, pro který může být zajištění podle čl. 28 nařízeno. Navzdory absenci výslovné normy je proto nutné považovat „přemístitelnost cizince“ - tj. existenci reálného předpokladu pro jeho přemístění - za podmínku, jejíž nesplnění činí zbavení osobní svobody nezákonné. Stejný závěr ostatně vyplývá i z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“). Zajištění cizince za účelem přemístění do jiného státu Evropská úmluva výslovně umožňuje. Činí tak prostřednictvím čl. 5 odst. 1 písm. f), který umožňuje „zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, [...] proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“. Je přitom nutné zdůraznit, že slovo „vyhoštění“ zde má autonomní význam. Dopadá nejen na situace klasického vyhoštění do země původu, ale též na situace „přemístění“ do jiného členského státu EU ve smyslu Dublinského nařízení (srov. zejména nálezný Ústavního soudu Pl. ÚS 25/97, 13. 5. 1998). Evropský soud pro lidská práva (dále též jen „Evropský soud“) pak v tomto ohledu jasně stanovil, že v případě, že „*nic nenaznačuje tomu, že by orgány [žalovaného státu] měly reálný předpoklad vyhostit stěžovatele během doby, po kterou byly zajištěny*“, stává se zajištění s čl. 5 odst. 1 neslučitelné (ESLP, A. a ostatní v. Velká Británie, č. 3455/05, 19. 2. 2009, §167). Jinými slovy „*[t]am, kde jsou si orgány státu vědomy, že příkaz k vyhoštění nemůže být vykonán, zajištění nemůže být nadále považováno za zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění*“ (ESLP, Agnissan v. Dánsko, č. 39964/98, 4. 10. 2001). Také z Evropské úmluvy tedy vyplývá, že není-li předpoklad vyhoštění či přemístění cizince reálný, stává se zajištění nezákonné a musí být ukončeno, resp. nesmí být nařízeno. V kontextu vnitrostátního práva nelze než odkázat k rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 As 80/2009-66 ze dne 31. 3. 2010. Podle právní věty publikované ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2078/2010 „*Logickým předpokladem zajištění cizince podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je, že jeho účel bude moci být naplněn. Proto je třeba při rozhodování o zajištění brát v úvahu i podmínky převzetí cizince druhou smluvní stranou.*“ Z uvedeného je tedy zřejmé, že k zajištění cizince na základě § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců může dojít pouze tehdy, je-li perspektiva jeho navrácení či přemístění reálná.

S ohledem na § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) je dále nutné, aby se příslušná úvaha o realizovatelnosti přemístění žalobce do Maďarska v rozhodnutí o zajištění objevila a byla náležitě zdůvodněna. Žalobce uvedl, že požadavek, aby se správní orgán otázkou realizovatelnosti přemístění vážně zabýval, je v tomto případě nad míru opodstatněný. Dostupné informace totiž nasvědčují tomu, že předpoklad přemístění žalobce do Maďarska v příslušných lhůtách reálný není. Žalovaná zatím nepožádala prostřednictvím dublinského střediska Maďarsko o převzetí, to jí ale na druhou stranu nemůže bránit učinit kvalifikovanou a odůvodněnou úvahu o tom, nakolik je předání reálné. Ta je o to potřebnější, že i samotnému žalovanému správnímu orgánu jsou z poslední doby známy potíže při komunikaci s maďarskými orgány a časté případy, kdy se předání nepodařilo zrealizovat. Za dostatečně kvalifikované by pak žalobce považoval takové odůvodnění, které by vzhledem k těmto pochybnostem vůči Maďarsku, bylo založeno na zkušenosti žalovaného správního orgánu či jiných orgánů policie s předáváním do Maďarska, například počtem realizovaných předání vůči počtu podaných žádostí. Rovněž by bylo vhodné uvádět údaj o tom, jakou dobu v průměru trvá komunikace s maďarskými orgány, jestliže jejich příslušnost je, jak je tomu ze zkušenosti, zpravidla stanovena fikcí, jelikož na dožádání neodpovídají. Jedině takto kvantifikovaná a tím i individualizovaná úvaha by pak podle žalobce naplnila požadavky zákona a judikatury Nejvyššího správního soudu na řádné, a nikoli paušální odůvodnění správního rozhodnutí. Vzhledem k existujícím pochybnostem ve vztahu k předávání cizinců do Maďarska považoval žalobce tuto úvahu za ještě potřebnější. Její absence v napadeném rozhodnutí pak podle názoru žalobce vede k jeho nepřezkoumatelnosti co do naplnění účelu zajištění i stanovené délky jeho trvání, a tím i nezákonnosti.

Dále žalobce uvedl, že obdobný závěr pak platí o reálnosti předání žalobce do Bulharska. Žalobce konstatoval, že požadavek, aby se správní orgán otázkou realizovatelnosti přemístění vážně zabýval, je v tomto případě rovněž nad míru opodstatněný. Dostupné informace totiž nasvědčují tomu, že předpoklad přemístění žalobce do Bulharska v příslušných lhůtách reálný není. Potvrzují to i statistiky Ministerstva vnitra. Ze zveřejněných údajů je zřejmé, že k faktickému přemísťování cizinců do Bulharské republiky dochází spíše ojediněle. Za loňský rok odeslala Česká republika do Bulharska celkem 66 žádostí o přijetí/převzetí zpět, přičemž k faktickému přemístění cizince došlo jen v 10 případech. Přemístěn do Bulharska tak byl reálně jen každý sedmý cizinec. V této souvislosti žalobce poukazyval na Statistiku MV k počtu předaných cizinců v roce 2015. Podle žalobce je tedy zřejmé, že ačkoliv výkon faktického přemístění žalobce do Bulharska nelze zcela vyloučit, statistická pravděpodobnost přemístění je spíše malá, tj. přibližně 15%. Absolutní vyloučení možnosti transferu však aplikace kritéria reálného předpokladu pro přemístění nevyžaduje. Jak ostatně konstatoval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve vztahu k interpretaci pojmu „reálný předpoklad pro vyhoštění“ ve smyslu Návratové směrnice, *„pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění [...], odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a [...] tento neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotyčný bude [...] přijat ve třetí zemi“* (SDEU, Said Shamilovich Kadzoev (Huchbarov), C 357/09 PPU, 30. 11. 2009, výrok č. 5). Závěry SDEU lze analogicky vztáhnout i na případ zajištění ve smyslu čl. 28 Dublinského nařízení. Míru 15% úspěšných přemístění do Bulharska je přitom nutné hodnotit z hlediska aplikace kritéria reálného předpokladu pro přemístění spíše adjektivem „nepravděpodobné“ nežli „pravděpodobné“. A to tím spíše za

situace, kdy za první tři měsíce roku 2016 byl počet realizovaných transferů do Bulharska nulový. Můžeme proto konstatovat, že možnost přemístění žalobce do Bulharska nelze považovat za pravděpodobnou, a že tedy neexistuje reálný předpoklad, že k přemístění žalobce do Bulharska ve lhůtách stanovených Dublinským nařízením skutečně dojde.

Ke shodnému závěru ostatně dospěl například Krajský soud v Brně v rozsudku vydaném pod č. j. 33 A 65/2015 - 35 dne 12. 11. 2015, kde dovedl s odkazem na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, že dle dat relevantních pro soudem posuzovaný případ *„nebylo možno hovořit o tom, že by existovala reálná pravděpodobnost, že se transfer žalobce uskuteční. Nebylo zjevně možno hovořit o reálné pravděpodobnosti předání žalobce do Bulharska, neboť predikce vyplývající ze statistických dat za měsíc červenec, srpen a září 2015 to neodůvodňovala.“*

Nad rámec toho žalobce konstatoval, že jeho předání do Maďarska není možné, neboť se lze podle něj důvodně se domnívat, že v Maďarsku dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Za tyto nedostatky žalobce považoval následující okolnosti. Za prvé s ohledem na skutečnost, že žalobce přicestoval na území Maďarska ze Srbska a Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, hrozí, že žalobce bude deportován do Srbska bez toho, aby jeho žádost byla meritorně přezkoumána. Za druhé v případě, že by maďarský Úřad žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumal a tuto žádost zamítl, žalobce nedisponuje v Maďarsku prostředkem nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ve vztahu k prvnímu nedostatku nepovažoval žalobce za nezbytné uvedené skutečnosti detailně odůvodňovat. Namísto toho odkázal k rozsudkům Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 109/2015-74 a 49 Az 110/2015-79, oba ze dne 14.1.2016, kde jsou všechny podstatné informace uvedeny. V uvedených případech Krajský soud dospěl mj. k následujícímu závěru: *„Ačkoliv soudu nepřisluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů, hrozí v případě předání žalobce do Maďarské republiky jeho předání do Srbska, jako bezpečné země původu podle nařízení maďarské vlády, aniž by byla jeho žádost meritorně posouzena. Podle zprávy UNHCR ze srpna roku 2012, kterou žalobce přiložil k žalobě, má azylový systém v Srbsku mnoho nedostatků a dokud tyto nedostatky nebudou odstraněny, nemá být Srbsko považováno za bezpečnou zemi z hlediska mezinárodní ochrany. Toto stanovisko UNHCR nebylo doposud revidováno. Nadto dle zpráv Human Rights Watch, dostupných na webových stránkách <https://www.hrw.org/news/2015/07/24/human-rights-watch-submissionbosniaand-herzegovina-serbia-and-kosovo-european>, dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dle soudu dosahují intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.“*

Ve vztahu ke druhému nedostatku pak žalobce uvedl, že ze zprávy organizace Hungarian Helsinki Committee popisující aktuální azylový systém v Maďarsku (viz příloha) vyplývá, že je-li žádost o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumána a není-li shledána jako důvodná, může se cizinec obrátit se žádostí o přezkum takového rozhodnutí na soud. V takovém případě však platí, že *podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemá ze*

zákona odkladný účinek. Tím se však žaloba jako prostředek nápravy bez dalšího stává neúčinnou ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy. Jak totiž v minulosti konstatoval ESLP, v případech, kdy hrozí cizinci navrácení do země, ve které existuje nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení (spočívající v tomto případě v nebezpečí řetězové deportace ze Srbska do země původu z důvodu absence efektivního azylového mechanismu v této zemi), „*článek 13 vyžaduje, aby dotčená osoba měla přístup k oprávněmu prostředku, jenž má ze zákona odkladný účinek {de plein droit suspensif/with automatic suspensive effect}*“ (ESLP, *Gebremedhin v. Francie*, č. 25389/05, rozsudek z 26.4.2007, § 66). Tento požadavek však v případě Maďarska zjevně splněn není. Na uvedeném hodnocení nic nemění ani fakt, že cizinec může soud o přiznání odkladného účinku požádat. Jak totiž uvedl ESLP, odkladný účinek musí mít žaloba automaticky (*de plein droit*), tj. nezávisle na úvaze soudu, zda odkladný účinek žalobě přizná. Navíc, je-li žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, disponuje cizinec pro podání žaloby lhůtou 8 dnů (viz opět zpráva organizace Hungarian Helsinki Committee, s. 4). Tato lhůta se velmi přibližuje lhůtě sedmi dnů, o které, jak je v podrobnostech uvedeno v odkazovaném rozsudku Krajského soudu - Ústavní soud ČR prohlásil, že je neslučitelná s čl. 13 Evropské úmluvy (nález ze dne 1.12.2009, Pl.ÚS 17/09, č. 9/2010 Sb.). I úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) dospěl na základě obsáhlého zhodnocení legislativních i faktických podmínek azylového systému v Maďarsku ve své zprávě z května 2016 k závěru, že „*in UNHCR's view, legislation and related Decrees adopted by Hungary in July and September 2015, and progressively implemented between July 2015 and 31 March 2016, have had the combined effect of limiting and deterring access to asylum in the country*“ (str. 4 zprávy).

Podle žalobce můžeme tedy shrnout, že v případě Maďarska dochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud jde o azylové řízení, a Maďarsko proto není možné považovat za stát, který by v souladu s Dublinským nařízením byl odpovědný za posouzení azylové žádosti podané žalobcem. Pokud tedy napadeným rozhodnutím došlo k zajištění žalobce za účelem předání do tohoto státu, jde o rozhodnutí, které je nezákonné.

Totéž platí dle názoru žalobce i ve vztahu k Bulharsku, neboť vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení čl. 28 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení samostatně a ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný správní orgán nesprávně posoudil otázku, zda předpoklad pro předání žalobce do jiného členského státu EU (Bulharska) ve lhůtách stanovených Dublinským nařízením je reálný, a své rozhodnutí v tomto ohledu nedostatečně odůvodnil. Žalovaná se v napadeném sice věnovala možnosti předání do Bulharska, žádným způsobem se však nezabývala otázkou, zda neexistují překážky předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a zda ve vztahu k této zemi existuje reálný předpoklad, že k předání ve stanovených lhůtách skutečně dojde. Obě úvahy jsou přitom pro posouzení legality rozhodnutí o zajištění „za účelem“ předání naprosto určující. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v jednom ze svých rozsudků (č.j. 1 Azs 248/2014 - 27 ze dne 25.2.2015): „*Jestliže (...) mají české soudy poskytovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým stěžovatel určuje stát příslušný k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu, účinnou ochranu žadateli, musí se stěžovatel již v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně zabývat otázkou, zda je přemístění žadatele do členského státu, který byl takto určen jako příslušný, v souladu s pravidlem obsaženým v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Pokud by tak stěžovatel nečinil, staly*

by se soudy rozhodující v těchto řízeních de facto soudy nalézacími, což by bylo v rozporu s tím, jak je české správní soudnictví konstruováno.“ Uvedený závěr, ačkoliv byl NSS učiněn ve vztahu k rozhodnutí Ministerstva vnitra o samotném předání, je nutné analogicky vztáhnout i na rozhodnutí policie o zajištění za účelem předání. Jestliže totiž k předání nemůže dojít, stává se rozhodnutí o zajištění cizince za tímto účelem nezákonné. Je třeba též připomenout rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12.11.2015, č.j. 33 A 65/2015-35, kde soud dospěl k závěru, podle kterého „soud souhlasí s tím, že napadené rozhodnutí žalované mělo obsahovat přezkoumatelnou a zdůvodněnou úvahu o tom, zda v konkrétním případě žalobce existuje reálná šance, že dojde ve lhůtách předvídaných Dublinským nařízením k jeho předání do Bulharska“. Žalobce měl za to, že úvaha, zda ve vztahu k Bulharsku neexistují překážky předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, navíc není ve vztahu k předání do Bulharska *a priori* jen samoučelným formálním požadavkem. Bulharsko dlouhodobě čelí kritice pro nezajištění alespoň minimálních standardů pro žadatele o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu Vysoký komisař OSN pro uprchlíky („UNHCR“) v roce 2014 vyzval k zastavení všech transferů do Bulharska podle Dublinského nařízení. O několik měsíců sice UNHCR konstatoval mírné zlepšení podmínek v Bulharsku, avšak nadále apeloval na státy, aby možnost předání velmi pečlivě posuzovaly zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám žadatelů o azyl, zda je předání do Bulharska možné. Také novější komuniké UNHCR ve vztahu k Bulharsku ukazují, že zde mohou být vystaveni žadatelé o azyl značným rizikům. Dle posledních zpráv jiných mezinárodních organizací se situace v Bulharsku od roku 2014 nezlepšila a naopak se spíše zhoršuje. Mezinárodní organizace jako např. Amnesty International, ECRE či ELENA stále apelují na pozastavení transferů do Bulharska z důvodu systematických nedostatků v bulharském azylovém řízení. Dle zprávy organizace ECRE a sítě právníků zabývajících se azylovým právem ELENA z února 2016 („*ECRE/ELENA Research Note: Réception conditions, détention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria*“), která je přílohou žaloby, se systematické nedostatky týkají nejen azylového řízení samotného, ale i materiálních podmínek v uprchlických zařízeních a detencích. Apely mezinárodních organizací pokračují i přes určité kolísavé sliby bulharských státních orgánů, dle nichž mělo dojít ke zlepšení zacházení s žadateli o azyl v Bulharsku. Tyto sliby bulharské vlády nedosahují žádných praktických výsledků a naopak dochází ke zhoršení praxe. Stejně tak existuje v jednotlivých členských státech bohatá judikatura, která zakazuje na základě čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení přemístění zpět do Bulharska, a to především důvodů, že žadatelé o azyl jsou v této zemi považováni za nelegální migranty, nejsou jim zajištěny adekvátní materiální podmínky, jsou v masové míře zajišťováni a nejsou jim garantovány ani dostatečné procedurální záruky v azylovém řízení. Judikatura aplikující čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení se přitom objevuje i před českými vnitrostátními soudy (viz např. rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. ledna 2015, č. j. 42 Az 6/2014 - 37, rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 1. července 2015, č. j. 49 Az 56/2015-41).

Potenciální naplnění podmínek uvedených v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro založení překážek pro předání do Bulharska je podle žalobce konkrétně nutné spatřovat v následujících skutečnostech: a) V případě návratu do Bulharska bude žalobce pobývat ve zcela nedostatečných materiálních podmínkách. b) V případě návratu do Bulharska hrozí, že jeho žádost o mezinárodní ochranu nebude meritomě přezkoumána. c) V případě návratu do

Bulharska hrozí, že žalobce bude vrácen do Turecka či země původu, aniž by byla meritorně projednána jeho žádost o mezinárodní ochranu.

V případě návratu do Bulharska bude žalobce pobývat ve zcela nedostatečných materiálních podmínkách. Jak vyplývá z příložené zprávy organizace ECRE a sítě právníků zabývajících se azylovým právem ELENA z února 2016 (*„ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of International protection status in Bulgaria“*, dále jen „Zpráva ECRE“), osoby vrácené na základě Dublinského nařízení a žadatelé o azyl obecně pobývají v Bulharsku ve zcela nevyhovujících materiálních podmínkách. V případě návratu do Bulharska může být žalobce s ohledem na stav řízení o podané žádosti o mezinárodní ochranu umístěn do detence, přijímacího zařízení nebo bude s ohledem na kapacitní důvodu odkázán na pobyt mimo veškerá zařízení. Jak vyplývá z pravidelných monitorovacích zpráv organizace *Committee for the Prevention of Torture* a Komisaře pro lidská práva při Radě Evropy, podmínky v detenci způsobují zajištěným žadatelům o azyl újmu v důsledku nelidského a ponižujícího zacházení, a to především z důvodu katastrofických hygienických podmínek, nedostatečné stravy, absence vzdělávání dětí či absence přístupu k lékařské péči. To stejné přitom platí i ve vztahu k přijímacím střediskům pro žadatele o azyl či osobám, které pobývají mimo oficiální zařízení, což potvrzuje i Zpráva ECRE z února 2016 (viz body 31-32). I z dalších zdrojů plyne, že např. zdravotní péče v Bulharsku není žadatelům o azyl poskytována i po dobu několika měsíců v řadě. Bulharské orgány také v roce 2015 zásadním způsobem omezily příspěvky žadatelům o azyl na stravu. Reálně hrozí, že žalobci nebude v případě návratu umožněno ani ubytování v přijímacích střediscích, čímž by žalobce mohl být reálně vystaven riziku bezdomovectví a některých mafiánských praktik osob, zneužívajících zranitelné postavení žadatelů o azyl.

Dále žalobce poukazoval na to, že v případě návratu do Bulharska hrozí, že jeho žádost o mezinárodní ochranu nebude meritorně přezkoumána. Jak totiž vyplývá ze zprávy ECRE, žadatelé o azyl, kteří jsou vráceni do Bulharska po delší době než 3 měsíce (což je i případ žalobce), mají pouze teoretickou možnost, že jejich žádost bude znovu řádně meritorně projednána. Navíc v případě, že bude žádost o mezinárodní ochranu buď před vycestováním z Bulharska či po dobu nepřítomnosti finálně odmítnuta (což může být i případ žalobce), navracený žadatel o azyl bude podle bulharské právní úpravy umístěn do vyhošťovací detence bez dalšího projednávání žádosti o mezinárodní ochranu. Tento postup se přitom vztahuje na všechny osoby, včetně rodin s nezletilými dětmi (viz body 13-14 Zprávy ECRE).

Dále žalobci v případě návratu do Bulharska hrozí, že bude vrácen do Turecka či země původu, aniž by byla meritorně projednána jeho žádost o mezinárodní ochranu. V neposlední řadě měl žalobce za to, že v případě přemístění do Bulharska mu hrozí nebezpečí porušení zásady nenavrácení (*„non-refoulement“*), a tudíž, že může být vyhoštěn ze země bez toho, aby byla meritorně posouzena jeho žádost o mezinárodní ochranu. V zemi původu by přitom v důsledku tohoto jednání mohl být vystaven ohrožení vlastního života a riziku nelidského zacházení. Jak bylo uvedeno výše, dle Zprávy ECRE není žalobci v případě návratu garantován efektivní přístup k meritornímu projednání žádosti o mezinárodní ochranu. V Bulharsku jsou navíc stále monitorovány případy násilných návratů do Turecka či

hromadného vyhošťování bez meritorního projednání žádosti o mezinárodní ochranu či zohlednění individuálních okolností případu. Pro tyto incidenty zahájila Evropská komise s Bulharskem řízení o porušení práva EU (tzv. *infringement proceedings*). I kdyby pak byl žalobce zařazen zpět do azylové procedury a jeho žádost meritorně projednávána, což dle výše uvedeného je možnost nejistá, lze rovněž poukázat na zcela omezený přístup k právní pomoci a zejména překladatelům v rámci azylového řízení, bez čehož lze sotva očekávat pozitivní výsledek azylové procedury (srov. např. bod 18 Zprávy ECRE) Žalobce závěrem uvedl, že v kontextu výše uvedeného bylo nepochybně povinností žalované se v napadeném rozhodnutí zabývat reálností předání žalobce do Bulharska s ohledem na možnou existenci překážek pro předání podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Jelikož se žalovaná této otázky v napadeném rozhodnutí vůbec nevěnovala, zatížila tím své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaná uvedla, že žalobce byl zajištěn 22. dubna 2016 za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Účelem zajištění žalobce je jeho předání podle nařízení EU č. 604/2013. Žalovaná byla přesvědčena o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobce, neboť dosažení cíle zajištění, tedy předání žalobce podle Dublinského nařízení, je reálné. V odůvodnění zajištění se žalovaná zabývala na straně 5 zajištění v odstavci „realizovatelnost předání účastníka, doba zajištění“ otázkou realizovatelnosti předání žalobce do Maďarské popř. Bulharské republiky. Není důvod se domnívat na základě statistických údajů, že předání žalobce je nereálné, jelikož je nutné posuzovat každý případ zvlášť a statistika není zákonným obligatorním podkladem pro rozhodování o zajištění. Zároveň žalovaná 23. dubna 2016 zaslala podnět k zahájení řízení podle Dublinského nařízení vedený ve spisu pod pořadovým číslem 22. Dne 29. dubna 2016 bylo žalované doručeno oznámení o zahájení řízení podle Dublinského nařízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky č. j. OAM-569/DS-PR-2016, ve spise pod pořadovým číslem 25, kde byl oznámen postup podle Dublinského nařízení a zaslána žádost o přijetí žalobce do Bulharska. Dne 6. května 2016 bylo žalované doručeno oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky č. j. OAM-569/DS-PR-2016, ve spise pod pořadovým číslem 26, kde bylo konstatováno, že nejpozději 16. června 2016 bude realizováno předání do Bulharska na základě zákonných lhůt pro vydání a nabytí právní moci rozhodnutí o předání žalobce podle Dublinského nařízení. Přemístění žalobce dle ustanovení čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení do Bulharské republiky je realizovatelné. Pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobce před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobce, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Stanovení lhůt zajištění vychází ze zkušeností získaných v obdobných řízeních, a pokud pomine důvod zajištění, je zajištění okamžikem pominutí důvodů zajištění ukončeno i před uplynutím lhůty zajištění. Žalovaná byla dále přesvědčena, že důvody zajištění stále trvají a přijetí mírnějších opatření by nebylo v souladu se stavem řízení o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nemá na území České republiky žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat, nemá ani dostatek finančních prostředků na složení zálohy a hlavně v protokolu uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, z čehož vyplývá

nebezpečí, že by žalobce mařil a ztěžoval realizaci předání do Bulharské republiky podle Dublinského nařízení. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

Podáním ze dne 30.5.2016 žalobce doplnil žalobu. Namítal, že délka zajištění žalobce byla napadeným rozhodnutím stanovena na 45 dnů. Takto stanovená délka zajištění je ovšem neslučitelná s požadavky, které ve svém rozsudku ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/2015 – 32, uvedl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“). V uvedeném rozsudku dospěl NSS k následujícímu závěru „Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. (...) Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). (...) O zajištění žalobkyně bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o přijetí žalobkyně zpět do Maďarské republiky. V této fázi však stěžovatelka mohla stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochrany. Tuto lhůtu zjevně překročila a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností.“ Je nesporné, že uvedené závěry lze vztáhnout i na případ žalobce. Žalobce byl žalovaným správním orgánem zbaven osobní svobody dne 21. 4. 2016, kdy byl hlídkou policie zadržen v rámci silniční kontroly. Napadené rozhodnutí o zajištění pak bylo vydáno o den později, tedy dne 22. 4. 2016. Stejně jako v případě posuzovaném NSS také v tomto případě bylo o zajištění žalobce rozhodováno ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o přijetí žalobce zpět do Maďarské nebo Bulharské republiky. V této fázi tak žalovaná mohla stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Stejně jako v citovaném případě projednávaném NSS však žalovaný správní orgán v případě žalobce tuto lhůtu zjevně překročil, a tím zatížil své rozhodnutí nezákonností.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam ze dne 21.4.2016, č.j. KRPP-64145-5/TČ-2016-030171, ze kterého vyplývá, že dne 21.4.2016 v 6:06 hodin byla ze strany OD IOS Plzeň předána informace o detekovaném vozidle zn. Peugeot Boxer, bílé barvy, RZ... v obci Hostouň ze směru od Bělé nad Radbuzou. Po přijatém oznámení hlídka OOP Poběžovice D513 v 6.11 hod. uvedené vozidlo zastavila v ul. Hostouňská v Poběžovicích. Po daném příkazu k zastavení ze strany příslušníka Policie ČR, řidič s nákladním vozidlem prudce

zastavil. Bylo podezření, že se s vozidlem z místa kontroly pokusí vycouvat. Z tohoto důvodu jela hlídka k vozidlu, které zastavilo cca 50m. před budovou OOP. V mezidobí, než služební vozidlo přijelo k zastavenému vozidlu, řidič vypnul motor a společně se spolujezdcem z vozidla utekl. V 7:40 hod. byl odemčen zavazadlový prostor dodávky, neboť se ve vozidle zřejmě nacházely osoby. Vozidlo bylo zastaveno a následně kontrolováno ve smyslu § 42 odst. 1 až 3 zákona č. 273/2008 Sb., a to s ohledem na to, že mohl být ohrožen život a zdraví osob v dodávce uzamčených. Uvnitř dodávky se nacházelo 26 osob včetně dětí. Dne 22.4.2016 byl s žalobce za přítomnosti tlumočníka sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení pod č.j. KRPP-64414-12/ČJ-2016-030022. ve svém vyjádření žalobce uvedl, že vyrazil z Pákistánu bez cestovního dokladu. Cílem jeho cesty byla Francie. Z Bulharska jich šlo více. Přešli do Srbska. Jejich skupiny, která tvořila cca 30 lidí, se ujali pracovníci UNCAR a ti se o ně v Srbsku starali. Poskytli jim jídlo, ubytování. V Srbsku byl 3 dny a poté jeli autobusem k Maďarsku. Když vstoupili na území Maďarska, tak si je vzali policisté a dali jim nějaké papíry, sebrali jim otisky prstů. Poté je odvezli do tábora. Tam byl dva dny a zde se dozvěděl, že každý večer odjíždí auta, která převážejí lidi do Německa. Zde mu také řekli, že když se dostane do Německa tak už nebude problém dostat se do Francie. Chtěl do Francie studovat a pracovat. Vědomě žádal o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Dále součástí spisu výpis ze systému Eurodac, ze kterého ve vztahu k žalobci vyplývá 2 x pozitivní HIT, a to ve vztahu k Maďarsku a také k Bulharsku, tedy že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu jak v Bulharské tak v Maďarské republice.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že při rozhodování o zajištění za účelem předání dle ustanovení § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán vycházel z následujících zjištění: Dne 21.04.2016 byl účastník řízení kontrolován v ulici Hostouňská v obci Poběžovice ve vozidle zn. Peugeot Boxer, který byl zastaven hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Územní odbor Domažlice, Obvodní oddělení Poběžovice D513 (dále jen „OOP“). Hlídce PČR nepředložil žádný cestovní doklad a ani jiný doklad totožnosti, který by účastníka řízení opravňoval k pobytu na území České republiky. Z tohoto důvodu byl účastník řízení následně hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Plzeň (dále jen OPKPE) Běžec 215 dne 21.04.2016 v 07:45 hodin zajištěn dle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., zákona o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii“). Účastník řízení byl eskortován na OPKPE Plzeň, kde bylo provedeno daktyloskopování na stanici LSSR a otisky porovnány v systému Eurodac. Systém EURODAC vrátil odezvu „Possible HIT“ s poznámkou, že dochází k ručnímu porovnávání. Následně byla doručena shoda, kde byl nalezen 2x pozitivní HIT HU1330022764649 a HIT BG1BR105C1604080011.

K posouzení vážného nebezpečí útěku a použití mírnějších donucovacích opatření žalovaná konstatovala, že účastník řízení pobýval dne 21.04.2016 na území České republiky neoprávněně bez víza a bez cestovního dokladu. Ve svém podání vysvětlení ze dne 21.04.2016 uvedl, že nevěděl, že požádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku a následně odtud v úkrytu přijel do České republiky, kdy cílem bylo dojet do Francie. Do Maďarska se dobrovolně vrátit nechce, chce odjet do Francie. Územím České republiky pouze projížděl na své cestě do Francie. Dle výsledku EURODAC HIT HU1330022764649 účastník řízení dne 17.04.2016 požádal v Maďarsku o mezinárodní ochranu a dle výsledku EURODAC HIT BG1BR105C604080011 účastník řízení dne 08.04.2016 požádal v Bulharské republice

o mezinárodní ochranu. Účastník řízení neuvedl, že by se chtěl do Maďarska popř. Bulharské republiky dobrovolně vrátit. Uvedl, že předložená finanční hotovost, kterou disponuje, není dostatečná k pokrytí jeho nákladů spojených s cestou. Účastník řízení nebyl schopen uvést jakoukoliv adresu pobytu na území České republiky.

Žalovaná se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150, [2524/2012 Sb. NSS]) zabývala otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatovala, že v době rozhodování jí nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarska, popř. Bulharské republiky. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarsko, resp. Bulharská republika jsou povinni účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany (Maďarska, popř. Bulharské republiky) je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

K námitce žalobce, že žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce nesprávně posoudila otázku, zda existuje reálný předpoklad, že dojde k jeho předání do jiného členského státu EU, tedy do Maďarské nebo do Bulharské republiky ve stanovené době, soud uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správní vyhoštění. Podrobně se touto povinností správních orgánů zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150. V předmětném rozsudku byla sice řešena situace stěžovatelky, jež byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Nicméně v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl také k závěru, že „*Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.*“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek předání žalobce do Maďarské a Bulharské republiky, které jí

byly v době rozhodování o prodloužení zajištění žalobce známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadeném rozhodnutí samostatný odstavec nesoucí název „Realizovatelnost předání účastníka řízení, doba zajištění“, kde uvedla, že „Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150, [2524/2012 Sb. NSS]) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarska, popř. Bulharské republiky. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarsko, resp. Bulharská republika jsou povinny účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho převozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany (Maďarska, popř. Bulharské republiky) je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti.“

Žalovaná tedy překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání cizince alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobce nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Tento svůj závěr žalovaná učinila jak ve vztahu k Maďarsku, tak ve vztahu v Bulharsku. Na podporu své argumentace v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, kdy správní orgány jsou v odůvodnění svého rozhodnutí povinny uvést úvahy, kterými se při rozhodování řídily, uvedla, že předání žalobce je reálné i s ohledem na to, že podle nařízení EU č. 604/2013 jsou Maďarská nebo Bulharská republika povinny účastníka řízení převzít. Žalované tak nebyly známy žádné překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžitého předání žalobce do Maďarské nebo Bulharské republiky je povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013.

K argumentaci žalobce, že s ohledem na statistiky Ministerstva vnitra a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2015 č. j. 33 A 65/2015 – 35 je zřejmé, že k faktickému přemísťování cizinců do Bulharské republiky dochází spíše ojediněle, soud uvádí, že ze statistických dat za minulé období, není možné, bez dalšího dovodit, že v konkrétním případě žalobce k realizaci předání nemůže dojít.

Soud se neztotožnil s úvahou žalobce, která by fakticky vedla k tomu, že pokud je předání cizince do určité země často neúspěšné, pak by měly české státní orgány na toto předání zcela rezignovat ve vztahu k dalším cizincům, jež by měli být do této země předáni, resp. by měly rezignovat právě na ty kroky, které mají realizaci předání cizince umožnit a mezi něž patří i zajištění těch cizinců, u nichž je důvodný předpoklad, že by mohli mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o předání cizince, stejně jako je tomu v případě žalobce. Nelze přitom shledat, a ani žalobce to netvrdí, že je předání cizince z ČR do Bulharské nebo Maďarské republiky neúspěšné vždy, a že je tedy jeho úspěšnost zcela vyloučena.

K námitce žalobce, že existuje překážka jeho přemístění podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin, soud předně uvádí, že polemiku o tom, zda je možné předání žalobce do Maďarské či Bulharské republiky, např. s ohledem na systémové nedostatky, je nutné především vést v řízení o předání cizince do odpovědného členského státu podle nařízení EU č. 604/2013,

neboť právě v tomto řízení musí být přesně vyhodnoceny správním orgánem veškeré skutečnosti rozhodné pro realizovatelnost předání žalobce do konkrétního státu. Jak již soud shora uvedl, smyslem zajištění je naplnění jeho hlavního účelu, tedy předání, vycestování či správního vyhoštění cizince. Použitím institutu zajištění se předchází maření rozhodnutí o předání, vycestování či správním vyhoštění tím, že se cizinec nebude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Soud samozřejmě neopomíná, že logickým předpokladem zajištění je, že jeho účel bude moci být naplněn. Jestliže tedy žalobce byl zajištěn za účelem předání do Maďarské popř. Bulharské republiky, musí být předání, do těchto zemí potenciálně reálné.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že na území Maďarska přicestoval ze Srbska a Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, kdy hrozí, že bude deportován do Srbska, aniž by byla jeho žádost meritorně přezkoumána. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č.j. 49 Az 110/2015-82, a 49 Az 109/2015-74. Soud uvádí, že mu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů o možnosti předání žalobce do Srbska. Nicméně podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, kterou je vázáno i Maďarsko, resp. podle čl. 38 odst. 1 členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle ve směrnici stanovených zásad. Podle čl. 38 odst. 2 procedurální směrnice použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že žalobce není možné do Srbska vydat bez dalšího. V souvislosti se shora uvedeným soud také poukazuje na skutečnost, že mu nepřísluší presumovat ani rozhodnutí bulharských úřadů o možnosti předání žalobce do Turecka. Nicméně Bulharská republika je stejně tak jako Maďarsko vázána shora uvedenou směrnicí, kdy tedy žalobce není možné bez dalšího předat ani do Turecka. Dále soud uvádí, že v souvislosti s nyní posuzovanou zákonností zajištění žalobce není možné po žalované spravedlivě požadovat, aby při rozhodování o zajištění cizince, vždy posuzovala, veškeré možné úvahy členských států a presumovala možná rozhodnutí ve vztahu k žalobci. Soud opět uvádí, že povinností žalované je, aby předběžně posoudila realizovatelnost hlavního účelu zajištění, v daném případě realizovatelnost jeho předání do Maďarska popř. do Bulharska, což žalovaná také učinila.

Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobce, že je-li žádost žalobce v Maďarsku o mezinárodní ochranu zamítnuta, jako nedůvodná, může se cizinec obrátit na soud o přezkum takového rozhodnutí, kdy podání žaloby však nemá ze zákona odkladný účinek, a tím se stává ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy žaloba jako prostředek nápravy neúčinnou, kdy na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že o přiznání odkladného účinku může cizinec požádat. Navíc pro podání žaloby disponuje cizinec lhůtou pouze 8 dnů. V této souvislosti žalobce poukazoval na nález Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. PL. ÚS 17/09. V souladu s nařízením č. 604/2013 je Maďarsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné

rozhodnutí či doporučení pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovaly systematické nedostatky azylového řízení v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jak to učinil ve vztahu k Řecku. Maďarsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko stejně jako ČR je vázáno směrnicemi a nařízeními Evropského parlamentu a Rady jako je např. shora uvedená procedurální směrnice, nařízení EU č. 604/2013, návratová směrnice 2008/115/ES a dále Úmluva o postavení uprchlíků. Maďarské úřady by tedy měly rozhodovat v souladu s těmito směrnicemi, pokud by tedy docházelo v Maďarsku k jejich nerespektování a žadatelé o mezinárodní ochranu by byli kráceni na svých právech, musí proti tomuto postupu maďarských úřadů brojit přímo u maďarských úřadů. Dále soud konstatuje, že obdobně jako Maďarsko je shora uvedenými nařízeními a směrnicemi vázáno také Bulharsko. Pokud žalobce namítá, že v případě jeho předání do Bulharska dojde k tomu, že jeho žádost nebude meritorně přezkoumána, soud uvádí, že i Bulharsko je v souladu s nařízením č. 604/2013 povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo také vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Bulharsko je stejně jako ČR také vázáno tzv. návratovou směrnicí 2008/115/ES a dále Úmluvou o postavení uprchlíků, kdy v případě navrácení cizinců do země jejich původu je povinno přihlédnout k tvrzení cizince ve vztahu k případné nemožnosti jeho návratu z důvodu ohrožení jeho života či riziku nelidského zacházení. Soud opětovně uvádí, že žalovaná ve vztahu k rozhodnutí o zajištění cizince je povinna si předběžně posoudit pravděpodobnost realizace jeho předání. Navíc ve chvíli, kdy o zajištění cizince musí být v první fázi rozhodování rozhodnuto v řádech hodin nelze po ní spravedlivě požadovat, aby při rozhodování o zajištění cizince vždy presumovala možná rozhodnutí ve vztahu k žalobci.

K poukazu žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č.j. 49 Az 109/2015-74 a 49 Az 110/2015-79, kde krajský soud dospěl k závěru, že v Maďarsku dochází k systémovým nedostatkům, soud předně uvádí, že není vázán rozhodnutími jiných krajských soudů a zároveň poukazuje na fakt, že v případě řešeném Krajským soudem v Praze bylo přezkoumáváno rozhodnutí Ministerstva vnitra o předání žalobce do Maďarska, kdy soud tedy dospěl k závěru, že toto není možné právě s poukazem na systémové nedostatky maďarské úpravy azylového řízení. Nicméně v nyní posuzovaném případě, byl žalobce zajištěn nejen za účelem předání do Maďarska, ale také za účelem možného předání do Bulharska, tudíž i kdyby soud dospěl k závěru, že v Maďarsku dochází k systémovým nedostatkům namítaným žalobcem, musí mít na zřeteli, že žalovaná rozhodovala za situace, kdy Ministerstvo vnitra ještě nerozhodlo o předání cizince, do určitého členského státu, a tak jej zajistila nejen za účelem jeho předání do Maďarska nebo do Bulharska.

K námitce žalobce, že v případě přemístění žalobce do Bulharska hrozí, že mu nebude během probíhajícího azylového řízení zajištěno žádné ubytování či jiná materiální podpora a bude tak vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy, soud uvádí, že je sice pravdou, že jsou v současné době střediska v Bulharsku přeplněná a dochází zde díky tomu k určitému snížení komfortu žadatelů. Nicméně tento snížený komfort nelze charakterizovat jako riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

K námitce, kterou žalobce poprvé uvedl až ve svém podání ze dne 30. 5. 2016, že doba zajištění žalobce byla stanovena na 45 dnů, kdy takto stanovená délka zajištění je ovšem neslučitelná s požadavky, které ve svém rozsudku ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/2015 – 32, uvedl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), soud nemohl přihlížet, neboť tato byla vznesena až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Pokud by soud postupoval opačně, tedy pokud by překročil rozsah včas uplatněných žalobních námitek, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaná při svém rozhodování uvážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážila všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotila všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měla na zřeteli základní zásady správního práva.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 3. června 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová